

Tale om at yde ny Laan for at hjælpe Havnen til Rette. Sagen har været fremme paa Rigsdagen gennem Andragender, som gentagne Gange have været forelagte vedkommende Minister, og den har stadig meldt sig paa ny. Jeg skal ikke her komme ind paa de saglige Spørgsmaal, der mange Gange have været fremme, men Sagen er i Virkeligheden den, at Spørgsmaalet om Ordning af Sæby Havn saa ofte har været fremme for Rigsdagen, og at denne saa ofte har befattet sig med det, at Stillingen er bleven den, at Rigsdagen ikke kan afvise det, og det er der heller ingen, der vil gøre.

Det er disse almindelige Bemærkninger, jeg gerne vil gøre til, hvad der her er fremsat, men jeg skal henvise til den samme Kendsgerning, som jeg tidligere har henvist til, nemlig, at man er enig om Resultatet, og det er for mig Hovedsagen. Naar man er det, er der neppe Grund til at strides.

Breinholt: Den af det ærede Finansudvalg afgivne Betænkning, som her foreligger til Behandling, har hos mig vakt højst blandede Følelser, som det maa være mig tilladt ved nogle Ord at give nærmere Udtryk. Disse mine Følelser ere dels af rent saglig, dels af mere personlig Natur. Jeg skal først tage fat paa den saglige Del og sige, at da jeg igaar forefandt Udvalgets Betænkning paa min Plads, var det første, jeg saa efter, de forventede Ændringsforslag, som jeg antog vilde ledsage den. Jeg havde nemlig ved Sagens første Behandling tilladt mig med al den Styrke, jeg raadede over, at tale mod en Post paa Finanslovforslagets § 26 II. B. 10., der lyder saaledes: „Til Tilvebringelse af et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord ved „Hvide Sande“ paa Holmslands Klit . . . 127,000 Kr.“ Efter de Udtalelser, som jeg den Gang fremkom med, og hvortil der fandtes tilsluttende, særskilte Udtalelser fra andre ærede Medlemmer her i Salen, havde jeg nogen Grund til at tro, at der i alt Fald med Hensyn til denne Post vilde fremkomme et Ændringsforslag, og at mine Udtalelser ikke vilde falde helt døde til Jorden. Da jeg nu fandt det ærede Finansudvalgs Betænkning og i dette ikke fandt Spor af Ændringsforslag, altsaa heller ikke i den Retning, som jeg vilde ønske, blev min Forventning ganske vist forvandlet til en Skuffelse: Jeg agter imidlertid ikke at trætte ærede Medlemmer med en ufornudden Gentagelse af de Argumenter, jeg ved første Behandling fremførte for denne min Anskuelse om, at

denne Post burde udgaa af Finansloven. Naar jeg siger, at det vil være en ufornudden Gentagelse, saa kunde der jo dog maaske ved det „ufornødne“ sættes et stort Spørgsmaalstegn. Thi, som man vil vide, fremkom mine Udtalelser her ved en Lejlighed, hvor højpolitiske Sager lagde saa godt som fuldstændig Beslag paa Tingets Interesse. Men desuagtet vil jeg kun i allerstørste Korthed minde om, at jeg ikke optraadte som Ordfører for noget Parti, men derimod bestemt betonedede, at jeg kun som gammel Landstingsmand tog Ordet for at søge dette høje Tings Indflydelse paa den almindelige Lovgivning bevaret nogenlunde ubeskaaren, saa at Ting og Foretagender som det, her omhandles, nemlig et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord, ikke skulde behandles og afgøres ved blot en Linie paa Finansloven, men at det som hørende ind under den almindelige Lovgivnings Omraade absolut maatte afgøres ved særskilt Lov. Thi ved at afgøre det paa Finansloven — en Lov, hvorpaa Landstinget ved Skæbnens og Tidernes Ugunst vides at have en ganske minimal Indflydelse — vilde man afskære sig fra den Indflydelse, som man vilde have paa den almindelige Lovgivning, og som er en lignende som den, det høje Folketing har. Jeg mente derfor, at der maatte protesteres med al Kraft mod enhver Indsmugling paa Finansloven af Forslag, hvorved Landstingets Ligestilling med det andet Ting i høj Grad prægraveres. Og for yderligere at fastholde dette mit Hovedformaal erklærede jeg, at jeg i alt Fald ikke for Øjeblikket vilde tage Parti i Spørgsmaalet om, hvorvidt et nyt Udløb fra Ringkøbing Fjord overhovedet var ønskeligt, endsige nødvendigt; ligesom jeg ej heller vilde tage Parti for enten det ene eller det andet af de Steder, der vare projekterede til et saadant nyt Udløbs Tilvebringelse. Jeg gjorde dette for særlig at understrege, hvad mit Hovedformaal var, det var at fremdrage den principielle og konstitutionelle Betydning, som Spørgsmaalet efter min Formening havde. Denne min neutrale Holdning overfor Sagens Realiteter laa mig desuden saa meget nærmere, som det ikke gjaldt nogle for min Kreds' eller mine Vælgeres lokale Interesser, idet Ringkøbing Fjord ligger ganske udenfor min Kreds; jeg vilde derfor kun fremdrage den principielle og den konstitutionelle Side af Sagen. Men jeg skal erkende, at jeg nu i dette Øjeblik ikke er ganske fri for at angre denne min forsigtige, neutrale Holdning. Thi jeg holder